

Emanuel blev i første Øjeblik næsten vred. Han bebrejdede hende hendes idelige Bekymringsfuldhed, hendes Svaghed i Troen paa Forsynets Miskundhed og hendes Tilbøjelighed til at søge sin Trøst i allehaande Menneskepaafund i Stedet for tillidsfuldt at lægge alt i Guds naaderige Hænder.

Han talte saa indtrængende, saa varm af Troes-Iver og i et saa bedrøvet Tonefald, at Hansine tilsidst følte sig ganske skyldbetyngtet og begyndte at græde.

Men ved Synet af hendes Taarer blev han straks formildet og gik hen for at kysse hende paa Panden. Hermed gjorde han dog kun ondt værre, og hun vendte sig bort under en modløs Hulken.

Han blev ganske overrasket. Han var ikke vant til at se hende saaledes lade sig overvælde af sine Følelser. Han havde næsten ikke set hende græde siden hint Øjeblik paa deres Forlovelses-aften, da hun ufrivilligt aabenbarede ham sin Kærlighed ved sin heftige og ustandselige Graad, — og Erindringen om denne lykkelige Stund gjorde ham nu øm om Hjærtet, og han bøjede sig ned over hende og klappede hendes Haar og Kind.

„Men min kære, kære Ven! Havde jeg vidst, at mine Ord kunde gaa dig saa nær til Hjærtet, havde jeg sandelig ikke sagt dem. Jeg mente det